

UN DEBUT CARE A PROMIS SĂ SE NASCĂ FRUMOS

Ana-Mihaela NUȚA

anul III, Facultatea de Medicină,
USMF, Chișinău

Amprețele experienței personale și ale lecturilor generoase se fac resimțite din primele poeme ale volumului de debut *Return to innocence*, semnat de Virgil Botnaru. Deși nu e cazul să dezvălui totul, autorul e absolvent al Facultății de Litere a Universității de Stat „Alecu Russo” din Bălți, cu o teză despre efectele esteticii urâtului în poezia românească din Basarabia de după 1990. În prezent este doctorand la aceeași facultate.

Cartea a apărut în colecția *Falanga basarabeană*, coordonată de poetul Dumitru Crudu, la Editura bucureșteană *Casa de Pariuri Literare*. Volumul se coagulează din patru secțiuni, fiecare concentrând în poeme un traseu al eului. Percepem legături și traiectorii bine definite, care ne conduc dintr-o secțiune în alta. „Poemele lui Virgil Botnaru au una dintre cele mai rare calități regășibile la un debutant: anume polifonia”, scrie poetul Radu Vancu pe coperta a patra.

Dedicația „Pentru V., I., R. și toate celelalte” dezgolește din prag un cadru al erosului în care femeia apare de fiecare dată diferită (alta), „ca o pungă de cumpărături e/ fiecare seară cu ea” sau „el frânează uneori brusc/ sădindu-te tot mai adânc în mine/ la următoarea stație cobori/ și te

întoarcerea o putem privi puțin ironic după seriile de *confesiuni* ale eului, deși acestea pot fi traduse ca încercări de eliberare (izbăvire). Simțim palpabilă în unele versuri ideea metamorfozei, de exemplu, în poemul „exuvii”, care vine pe contrasens cu reîntoarcerea. Este sensibilizată și o altă extremă – cea a continuității: „iar nu-ți va răspunde/ la apeluri/ până în ziua când/ te va trezi dimineață/ să-i împrumuți niște bani/ ca să-i beți împreună”.

În secțiunea *etilică* a volumului, „Mesaje din sticle marine”, citim mai degrabă niște exerciții de rezistență decât formule de vindecare. Alcoolul e reprezentat ca un spațiu de securitate al unei vârste febrile. Acesta însă nu tinde să se evapore spre final, cum se întâmplă în *Monstrul fericit* de Radu Vancu.

Poetica autorului cuprinde cotidianul cu naturalețea sa. Cititorul descoperă

imagini ce se construiesc din materii obișnuite, dar care surprind în context un transplant de conotații: „scaunele-și dau picioare în fund” și „câinele înainta pe asfalt ca o sacoșă suflată de vânt”. În postfața volumului, Anatol Moraru îl prezintă pe debutant „ca pe un poet de nuanță și sonoritate”. Lucia Țurcanu și Adrian Ciubotaru confirmă că prin acest autor se extinde „grupul literar de la Bălți”.

Return to innocence poate fi citită ca o radiografie, cu transparențe și opacități, iar cele din urmă ascund substraturi care rămân (sau nu) să fie dezvăluite prin relectură. Interpretările de cele mai dese ori denaturează esența, astfel posibilitatea unei reîntoarceri la inocență își așteaptă confirmarea sau anularea cu un următor volum de versuri. Până atunci, lectură plăcută! „Mi-ai promis că mă vei naște frumos.” S-a întâmplat.

CITITORUL DESCOPERĂ IMAGINI CE SE CONSTRUIESC
DIN MATERII OBIȘNUITE, DAR CARE SURPRIND
ÎN CONTEXT UN TRANSPLANT DE CONOTAȚII:

pierzi printre blocuri”. Citim și poeme cu fine intuiții ale aceleași tematici: „la stația victoriei am coborât ca din pat” și „salcâmi despuiți/ se ascund sub umbrele/ balcanice”.

„Cu fiecare zi suntem mai singuri”, spunea Cioran. Aproape cu fiecare poem se identifică un fenomen al izolării: „la masa din bucătărie singurătatea-și trosnește degetele”; „sertare închise în sine”. Singurătatea nu atât se vrea, pe cât se asumă. Poemul „ei” poate fi înțeles ca o matrice a singularului. Apare, totodată, ideea unei interdependențe desființate: „se urmăresc/ prin gaura din perete/ ca printr-un cordon ombilical...”, ce rezumă într-un final o recidivă a solitarului: „plâng în spatele celuilalt/ cu degetele încleștate”. Re-